Roxana Brinceanu - Flori de plastic

La capătul aleii, chiar înainte de intersecţia cu strada care ducea spre cimitir, se afla o casă la intrarea căreia, prinşi pe un grilaj de lemn lăcuit, erau nişte trandafiri de plastic. Zig ura trandafirii aceia. Nu pentru că ar fi avut cine ştie ce principii estetice, pur şi simplu artificialitatea lor, materialul acela sintetic agăţat la uşa casei îi provoca un sentiment de repulsie pe cît de lipsit de sens, pe atît de greu de reprimat. Şi de parcă n-ar fi fost de ajuns că era nevoit să-i vadă în fiecare dimineaţă, de cîteva zile i se părea că cineva îl pîndeşte dinăuntru, de după perdea.
Lăsă capul în jos şi grăbi pasul. Era devreme, foarte devreme – nimeni altcineva nu privea din spatele storurilor lăsate… Zig înjură în gînd. Ar fi trebuit să-şi ia o vacanţă, dar nu-şi permitea.

De Vries era ca de obicei la punctul de control. Din uşă Zig nu putea să vadă dacă urmărea pe ecranul computerului funcţionarea uzinei, aşa cum ar fi trebuit să facă, sau era din nou cufundat în vreuna dintre bizarele lui căutări pe internet. Stătea nemişcat, cu coatele sprijinite de marginea mesei şi degetele împletite sub bărbie, privind fix înainte. Avea cearcăne grele sub ochi şi era nebărbierit.

— Te-ai uitat la ştiri în ultimele zile? zise, ca răspuns la salutul lui Zig.
— Aceleaşi prostii.
— Exact! N-ai început să ai un déjà-vu?

Ochii îi sticleau periculos, aşa că Zig se făcu că nu aude şi se duse să-şi pună echipamentul. Apoi plecă să verifice panourile solare.
Se luminase aproape complet şi începuse să fie cald. Picioarele i se afundau pe alocuri în nisipul roşcat, fin ca o făină. Se strecura peste tot, prin mecanismele de precizie şi prin hainele lui, îi intra în ochi şi în gură chiar şi cînd nu bătea vîntul. Se întrebă dacă deşertul era cel care se extindea, sau comunităţile umane se încăpăţînau să existe acolo unde nu le era locul.

Déjà-vu. Lui de Vries întotdeauna i se păruse că e ceva în neregulă cu ştirile. Însă el nu prea se uita la televizor, nu fusese obişnuit să aibă unul, iar acum, cînd îl avea, prefera filmele şi emisiunile sportive. Dar da, ştirile erau mereu aceleaşi: un politician îl acuza pe altul, o ţară o ataca pe alta, o vedetă divorţa de o altă vedetă. Ei, şi?

— Vor să construiască un nou supermarket.
Zig tresări puternic, abia reuşind să nu scape sculele din mînă. De Vries era la cîţiva paşi în spatele său.
— Ce?!
— Un supermarket, repetă de Vries. Populaţia oraşului scade, iar ei construiesc un magazin nou. Unul mare.
— Poate primarul are nişte bani de spălat.

— Exact!
Lui Zig nu-i plăcea deloc cînd de Vries începea să spună „exact!”. I se părea că-i răstălmăceşte cuvintele, ba chiar şi gîndurile, făcîndu-l să creadă că de fapt voise să spună cu totul altceva decît spusese.
De Vries îşi ridică poalele cămăşii scoase din pantaloni ca să-şi poată afunda mîinile în buzunare.
— Locuim într-un oraş în plin deşert. Nu avem terenuri agricole, păduri, ape, mine sau petrol. Nu avem nici cine ştie ce industrie. Tot ce avem sînt panourile astea solare.
— Care furnizează energie electrică pentru un sfert din ţară. Şi nu ducem lipsă de nimic. Un schimb echitabil.
De Vries chicoti.
— Echitabil pe naiba. Chiar crezi că uzina asta alimentează un sfert de ţară?
Zig ridică din umeri.
— Ceea ce vreau să spun… noi NU avem nevoie de încă un supermarket. De ce ni-l dau?
— Cine ni-l dă?
— Magazin nou, firmă nouă, marfă nouă, publicitate agresivă. Ni-l dau pentru că am început să ne obişnuim cu ceea ce ne pun în mîncare.
— În mîncare?

Ieşi de sub panoul la care meşterise, îndreptîndu-se de spate. Soarele îl orbi, silindu-l să ţină ochii închişi cîteva clipe. Se prevedea o zi plicticoasă. De Vries era pornit. Avea să-şi petreacă tot restul zilei căutînd dovezi că noul supermarket făcea parte dintr-o conspiraţie mondială. Cel mai bine era să tacă, deşi uneori nu se putea abţine şi se pomenea contrazicîndu-l, sau dimpotrivă, se lăsa prins şi pierdeau amîndoi timpul făcînd tot felul de supoziţii sau străduindu-se să conecteze între ele date care nu aveau nici o legătură una cu alta.
Oare ce-ar spune de Vries dacă i-ar mărturisi că de cîteva zile se simte urmărit de la fereastra unei case pe ai cărei locatari nu i-a văzut niciodată?
Mai bine nu.

La prînz, cînd se duseră să mănînce la Leticia, de Vries spuse cu voce joasă:
— Cred că primarul nu ştie nimic important, mai bine să nu-l provocăm. În general reprezentanţii de paradă ai autorităţilor nu ştiu nimic. Adevărata putere e undeva în umbră.
Zig nu avea chef să se lege de nimeni, şi în nici un caz de primar. Leticia îi zîmbi complice de dincolo de tejghea. Nu-i întoarse zîmbetul, dar privirea lui stărui pe faţa ei frumoasă pînă cînd de Vries îi solicită atenţia.

— Îţi aminteşti cînd au construit hotelul cel nou?
Da, îşi amintea. Îşi amintea chiar foarte bine. Acolo începuse să muncească pentru prima dată, mai întîi ajutînd la muncile murdare pentru cîţiva bani şi o farfurie de mîncare, apoi, cînd împlinise vîrsta legală, reuşise să fie angajat.
— Era întotdeauna plin, nu-i aşa?
— Aproape.
— Acum nu mai vine nimeni.
— Nu e chiar miezul sezonului turistic.

— Veneau oameni, plecau. Nu doar turişti. Veneau să se stabilească aici. Alţii plecau din oraş, dar se întorceau din cînd în cînd la prietenii şi rudele rămase. Cîţi străini au intrat în oraş în ultima vreme? În ultimul an, să zicem?
Zig trebui să admită că pe undeva avea dreptate. Nu mai văzuse de mult feţe noi. Genul de turist oprit peste noapte în oraş, pentru ca a doua zi să repornească spre destinaţia adevărată. Familii întregi în căutarea unei vieţi mai bune. Vagabonzi certaţi cu legea. Totul părea că încremenise la un nivel acceptabil de bunăstare, de viaţă socială mediocră, de autosuficienţă.
— Ar trebui să te bucure construirea unui nou supermarket. Angajaţii firmelor, aprovizionarea, oameni noi… Sau crezi că totul e doar pentru a ne îndopa pe noi cu cine ştie ce chimicale?
De Vries îl privi cu milă.
— Oricum sîntem îndopaţi cu chimicale. De fapt, mă îndoiesc că “ei” ne mai lasă să cunoaştem şi altceva. Sîntem izolaţi, intoxicaţi de publicitate falsă, de ştirile din ziare, televiziune şi posturi de radio atent controlate, şi supravegheaţi de roboţii lor. Aici se desfăşoară un experiment. De asta nu mai vine nimeni, copil frumos!
Zig se ridică brusc, furios, şi izbi cu palma în tăblia mesei. Ura cînd un bărbat făcea aluzii la fizicul lui. Şi mai ales ura să i se spună “copil”, lui, care nu avusese copilărie.
Leticia îl pironi cu o privire îngrijorată şi el se mai înmuie puţin. Se reaşeză pe scaun, precaut.
— La urma urmei, nu-i decît un orăşel în mijlocul deşertului. La ce te aştepţi? Iar ăştia care ne păzesc şi ne pedepsesc cînd o luăm razna se numesc poliţişti şi sînt ceva normal în toate oraşele din lume.
— Nu la ei mă refeream, mormăi de Vries. Tu nu te-ai simţit niciodată urmărit?
Ba da, vru să răspundă, de la fereastra unei case pe care nu pot s-o sufăr pentru că are trandafiri de plastic la intrare, crezi că asta are vreo semnificaţie ocultă? Se mulţumi însă să ridice din umeri.
— Ca un fel de Big Brother? Ca-n filmul cu individul ăla a cărui întreagă viaţă…
— Exact, replică de Vries. Ai urmărit evenimentele din ultimii ani? Atentate teroriste, epidemii selective, accidente catastrofale… PESTE TOT. Ţinta lor este lumea întreagă.

Zig nu se mai osteni să-l întrebe cine erau “ei”, de Vries nu le dădea niciodată nume, iar cînd Zig începuse să enumere guvernele unor ţări puternice, companii multinaţionale, organizaţii religioase, de Vries negase dispreţuitor. “Ei” se aflau dincolo de aceste biete structuri.
— Extratereştri? încercase Zig într-o zi.
— Într-un fel da, aprobase de Vries grav. Colaborează cu extratereştrii, se folosesc de tehnologia lor ca să ne poată stăpîni. De asta nici nu se face public adevărul despre observaţiile de OZN-uri sau despre alte fenomene aşa-zis paranormale, pe care se străduiesc să le acopere de ridicol. Adevăraţii conducători ai lumii sînt ajutaţi de extratereştri, dar au reuşit să ne facă să credem că nimic din ceea ce vedem nu e adevărat.
În seara aceea Zig se strecură în punctul său de observaţie de pe acoperişul hotelului. Îi plăcea să stea acolo singur şi să privească oraşul şi deşertul. Intra pe uşa din faţă şi trecea pe lîngă recepţionerul indiferent, lua liftul pînă la ultimul etaj, apoi ieşea pe scara de incendiu. Rareori îl întreba cineva ceva, doar ca să accepte cu nepăsare orice explicaţii i-ar fi dat el. Acum auzi în urechi vocea lui de Vries: “ei” oricum ştiu de ce eşti tu acolo,

întrebările sînt ca să salveze nişte aparenţe cu care tu te-ai obişnuit, să te simţi în siguranţă şi mîndru că ai reuşit să-i păcăleşti, să-ţi creeze o iluzie.

Soarele apunea şi peisajul căpăta culori puternice, clădirile aruncau umbre înşelătoare de nuanţe indigo, iar dincolo de ele portocaliul intens al nisipului se transforma în ruginiu în jurul şarpelui negru al şoselei. Era linişte, zgomotele străzii ajungeau la el atenuate, hotelul părea cufundat în linişte, pe şoseaua dintre dune nu se vedea nici o lumină. Undeva în stînga lui se puteau vedea ultimele sclipiri reflectate de panourile solare şi, ascuns între un atelier de reparaţii auto şi cîteva case mai mari, localul Leticiei.
Dar în seara aceea Zig nu se uita într-acolo. Privea fix şoseaua, pustie, din ce în ce mai întunecată pe măsură ce soarele apunea. Pustie.
De Vries îi spusese despre un nou supermarket, ar fi trebuit să circule în toate direcţiile camioane cu materiale de construcţii, maşinile distribuitorilor, ale reprezentanţilor diverselor firme. Dar în special camioane cu marfă, mai ales dacă de Vries avea dreptate şi “ei” intenţionau să le înlocuiască drogurile la care se imunizaseră deja, şi să introducă altele noi, mai eficiente.
Zîmbi şi-şi aprinse o ţigară. Poate că de Vries greşea şi de fapt “ei” se străduiau să creeze o aparenţă de normalitate şi stabilitate pentru că în realitate oraşul lor era singurul care mai rămăsese. Restul omenirii fusese măturat de un cataclism. Sau de bombe atomice. Sau de o invazie extraterestră. Iar “ei”, din bunkerele lor sau din cine ştie ce punct de comandă, se luptau să ţină în viaţă această ultimă oază umană.
Se întunecase complet, capătul aprins al ţigării ardea intens în noaptea profundă. Spre centru oraşul era luminat, dar în partea pe care o vedea din punctul lui de observaţie cartierul periferic se distingea doar prin discretul iluminat stradal şi ferestrele caselor, dintre care multe erau umbrite de obloanele care le protejau de furtunile de nisip.
Deşertul devenise de un negru total, abia dacă se observa delimitarea dintre crestele dunelor şi cerul pe care se vedeau doar puţine stele.
Oare cum o fi noaptea acolo, printre nisipuri, fără nici o sursă de lumină? Oare cum o fi acolo unde nu mai există oameni?
Zig scutură din cap şi stinse ţigara de bordura acoperişului. Era absurd ca ei să fie singura comunitate umană rămasă. Nu trăiau izolaţi; dădeau electricitate în sistemul naţional, primeau produse din exterior. Pe pachetul de ţigări era trecută o firmă cu sediul în alt oraş. Le cumpărase nu demult de la un chioşc unde se găseau şi ziare, şi alte mărunţişuri care nu puteau fi fabricate la faţa locului. Leticia le dădea bere şi cafea. Aşa ceva nu creştea pe acolo. Existau alimente, obiecte de metal, lemn sau plastic, materiale de construcţii, combustibili. Toate astea veneau de undeva, le aducea cineva, din alte oraşe în care trăiau alţi oameni.
Şi totuşi, şoseaua rămînea întunecată, n-o luminau nici farurile camionului cu butoaie de bere, nici ale celui cu ţigări şi cafea, nici măcar ale vreunei dubiţe rapide care să distribuie ziarele centrale şi revistele străine.
Ar trebui să-i povestesc lui de Vries despre asta, gîndi. Şi, mai tîrziu poate, şi despre cel care îl spiona din casa de la colţul străzii.
Îi spuse a doua zi, după ce reparase cîteva panouri şi măturase nisipul care acoperise peste noapte aleile de acces. De Vries venise tîrziu, proaspăt bărbierit, dar tot cu cearcăne sub ochi şi cu aceeaşi cămaşă şifonată scoasă din pantaloni.

Îl ascultă concentrat, lăsîndu-l să vorbească în voie, fără să-l contrazică şi fără să spună măcar o dată “exact!”. Spuse în schimb:
— Posibil.
Lui Zig îi veni să rîdă. Din partea unui expert în conspiraţii de talia lui de Vries, era aproape un compliment.
— Asta ar explica stupiditatea ştirilor din ultima vreme. Credeam că sînt atît de repetabile şi plicticoase ca să ne amorţească atenţia conştientă şi să devenim astfel mai receptivi la mesajele subliminale. Dar se poate să fie valabilă şi presupunerea ta. Ceea ce vedem acum sînt reluări, montaje, înscenări, intenţionat neinteresante ca să nu ne stîrnească prea mult curiozitatea.
— Totuşi, comunitatea nu se poate autosusţine. Economic vorbind, e imposibil.
De Vries ridică brusc capul, fixîndu-şi privirea în ochii lui Zig.
— Tu ce-ţi aminteşti de cînd erai mic?
Zig tresări. Surprins, nu apucă să se supere cu adevărat.
— Dinainte de a trăi pe stradă? rînji. Presupun că nu te interesează din gunoaiele cui mîncam şi de unde furam.
De Vries aprobă în tăcere.
— Nu prea multe. Doar cîteva imagini fără legătură între ele. Probabil era un orfelinat. Nişte paturi de metal. O jucărie galbenă pe care mi-o smulgea din mînă un alt copil, apoi eu i-o smulgeam înapoi. Un gard cu iederă.
— Ai fugit de acolo? Sau ai fost adoptat şi apoi abandonat?
Zig ridică din umeri.
— Nu cred că am evadat la o vîrstă atît de mică încît să nu-mi amintesc. Poate că m-am rătăcit. Sau poate am fost luat de acolo de cineva şi mai apoi s-a întîmplat ceva. Dar de ce mă întrebi?
Nici acum nu era supărat, doar puţin trist.
— De unde-ţi vine numele?
— Habar n-am, aşa mă strigau puştii de pe stradă.
— De la Sigmund Freud?
Zig începu să rîdă.
— Mai degrabă de la vreun personaj de desene animate. Dar de ce mă întrebi?
De Vries nu răspunse. Continuă să-l scruteze cu privirea.
— Haide, trebuie să ai ceva în minte.
— Toată manipularea… toate manevrele alea, zise de Vries tărăgănînd cuvintele. Ajutoarele pentru zonele înfometate acordate condiţionat. Epidemiile care distrug anumite regiuni sau anumite culturi agricole, dar care s-ar fi putut ţine sub control cu medicamentele, tratamentele oferite mai tîrziu cu generozitate. Insistenţa cu care ni se atrage atenţia că sîntem bolnavi, ca să ne schimbăm stilul de viaţă, să consumăm anumite produse. Moda care ne impune anumite materiale. Terorismul, de care ne apărăm cu armele şi sistemele de protecţie indicate. Asasinarea oamenilor politici şi a liderilor de orice altă natură, marginalizarea acestora dacă li se opun “lor”. Fanaticii religioşi, sinucigaşii, deşi fanatismul este ceva contrar atît naturii umane, cît şi majorităţii învăţăturilor religioase. Pentru ce toate astea?
— Ca să facă din noi nişte robi? Nişte executanţi docili?
— Dar pentru CE? “Ei” au deja tehnologii avansate, nu au nevoie de sclavi numeroşi. Poate că au nevoie de consumatori pentru anumite produse reziduale. Sau pentru

eliminarea unor adversari. Poate că noi, în totalitate, reprezentăm Adversarul, şi vor… să ne decimeze.
Zig scutură din cap.
— E o tîmpenie. Dacă populaţia se reduce sub o anumită limită, rolul lor îşi pierde importanţa. Dispar consumatorii produselor lor. Ar rămîne singuri pe planetă, ei şi cu extratereştrii lor.
— Nu, nu… Nu să ne decimeze definitiv, doar să ne reducă numărul, sau să ne înlocuiască. Cu androizi, sau cu nişte fiinţe modificate genetic astfel încît să corespundă scopului pentru care au fost create.
Zig simţi o împunsătură în inimă. De Vries continua să-l privească insistent, analizîndu-l de parcă l-ar fi văzut prima dată. Vorbea rar, ca şi cînd şi-ar fi căutat cuvintele printre gîndurile pe care i le provoca faţa băiatului. Era ceva neliniştitor în atitudinea lui.
— …Create special… în locuri speciale… Apoi trimise în lume, iar fiinţele astea sînt convinse că sînt oameni, trăiesc printre oameni, doar că sînt puţin altfel… Eşti sigur că ceea ce îţi aminteşti era un orfelinat?
— Baţi cîmpii, replică Zig şi se ridică violent, izbind uşa de perete la ieşire.
Lucră cu furie tot restul zilei, chiar şi acolo unde nu era nevoie, apoi se duse la Leticia. Se aşeză la bar, încercînd să se bucure de amabilitatea femeii şi să-şi umple mintea cu lucrurile superficiale care constituiau viaţa de zi cu zi. Mîncă şi bău, se uită la meci la televizorul din local, comentă fazele, ascultă muzică, trase cu urechea la conversaţiile banale din jur. Dar cînd localul începu să se golească şi Leticia veni lîngă el, nu se mai putu abţine:
— De Vries zice că sînt un android creat să ia locul oamenilor în noua ordine mondială.
— Paranoicul ăla vede peste tot conspiraţii, rîse Leticia, dar e un tip de treabă.
— E de treabă, admise Zig. Atît de “de treabă” încît nu-l deranjează să lucreze alături de un android. Sau un mutant.
Leticia puse mîna peste a lui. Avea pielea întunecată şi caldă. I-ar fi plăcut să se gîndească la ea, la pielea şi la trupul ei, şi să-i spună că se gîndeşte la ea, dar nu se putea concentra asupra unei astfel de imagini.
— Nu eşti android, Zig. Ai avut doar o viaţă nefericită.
— De ce nu-mi amintesc mai nimic din copilărie, aşa nefericită cum a fost? Şi să nu-mi spui că-mi blochez amintirile dureroase!
Leticia continua să-i mîngîie mîna. Parcă mai mult matern decît senzual.
— Nu toţi copiii au amintiri de la o vîrstă fragedă. Probabil nici nu ai fost corect îngrijit şi te-ai dezvoltat mai greu. Ai recuperat mai tîrziu.
Zîmbi. Zîmbi şi el. Totuşi…
Se întoarse pe acoperişul hotelului, deasupra oraşului, deasupra dunelor. Îşi privi mîinile în lumina slabă care ajungea din stradă pînă la el. Cu ce sînt eu deosebit? Unde e mutaţia? Şi apoi: nu, totul e o aiureală fără margini, probabil sînt doar o victimă a lipsei de îngrijire, poate muncesc prea mult… poate sînt spionat de un insomniac care n-are altceva mai bun de făcut.
Dar toate… toate mărturiile alea. Imaginile. Filmele. Să fie simple speculaţii? SIDA. 11 Septembrie. Gripa aviară. OZN-urile. Illuminati. Ebola. Aselenizarea. Mesajele subliminale din reclame. Atît de… posibil.
Se ridică din punctul lui obişnuit de observaţie şi dădu ocol acoperişului. Oare cum ar putea să ştie cu siguranţă? Să-şi caute părinţii biologici? Să-şi facă teste? Ce fel de teste?

Şi cîtă încredere ar putea avea în ele? Să bată la uşa supraveghetorului său într-o dimineaţă şi să-i strige: te-am văzut, ce vrei de la mine, cine eşti?
Să atragă atenţia. Oare ce ar face “ei” dacă nu ar mai respecta tiparul? I-ar înlocui supraveghetorul cu cineva mai priceput? Dacă existau deja şi alţii, iar cel din casa cu trandafiri de plastic era cel mai neglijent?
Îşi plimbă privirea pe deasupra oraşului. Din loc în loc, construcţii mai înalte decît hotelul pe care se afla îi blocau perspectiva. Dar în general putea vedea peste cartierele de clădiri scunde pînă la dunele de nisip. Apoi îşi dădu seama la ce se uita de fapt. Şantierul. În spaţiul acela vast înconjurat de panouri mari şi delimitat de becuri puternice, se construia noul supermarket. Izvorul bunăstării care avea să le adoarmă vigilenţa, să-i alimenteze cu droguri, să-i adune periodic într-un loc în care fiecare mişcare să le fie urmărită şi înregistrată, unde să poată fi intoxicaţi cu reclamele lor purtătoare de instrucţiuni subliminale.
Asta chiar le-ar atrage atenţia.
Se strecură ca o umbră pe lîngă paznicii adormiţi. Cu dexteritatea căpătată pe cînd trăia pe stradă, deschise portiera unei camionete şi eliberă firele contactului. Apoi verifică rezervorul. Era plin, inclusiv cel suplimentar utilizat de transportatorii care parcurgeau drumuri lungi prin deşert. Rupse o bucată din propria-i cămaşă şi o înfundă în rezervor, aşteptînd să se îmbibe cu combustibil. Cînd colţul rămas în afară se umezi, îi dădu foc. Sări la loc în cabină, porni motorul şi demară în forţă, îndreptîndu-se direct spre clădirea neterminată.
Mai mult simţi decît văzu peretele năvălind spre el. Împinse portiera şi se aruncă, încercînd să se rostogolească în cădere. Dar acolo jos era ceva dur, o piatră, o cărămidă, o bucată de metal, iar Zig văzu flăcările izbucnind prin perdeaua de sînge care le colora în roşu, apoi căldura care nu ştia dacă venea de la explozie şi zgomotul puternic, a cărei sursă nu reuşi s-o identifice, şi fumul, şi… nimicul.
Era întuneric. Întuneric şi puţin frig. Apoi deveni conştient de faptul că avea ochii închişi, deci dincolo de pleoapele lăsate ar fi putut să fie lumină, dar nu prea îl interesa. Continuă să ţină ochii închişi şi să nu se mişte, încercînd să revină la realitate cît mai încet posibil. Auzea voci, dar nu înţelegea cuvintele. Adormi, apoi se trezi, vocile erau tot acolo, iar el se mişcă involuntar în direcţia lor. Simţi o durere acută în braţul drept şi o mînă mîngîindu-i obrazul, şi cînd deschise ochii lîngă patul lui erau Leticia, de Vries şi un bărbat în costum negru. Leticia spuse ceva despre un doctor, însă necunoscutul scutură vehement din cap. De Vries îi strigă ceva supărat, Leticia îl apucă de cot, de Vries tăcu şi amîndoi se aplecară asupra sa.
— Bun venit printre cei vii, zîmbi Leticia.
Încercă să răspundă, dar ea îi puse un deget pe buze. Treptat, gîndurile începeau să capete coerenţă. Îşi amintea totul, numai că nu i se mai părea important. Probabil îi dăduseră vreun sedativ. Ar fi vrut să-l întrebe pe de Vries despre “bărbatul în negru” care după un timp ieşise. Acum rămăseseră singuri, dar ei nu întrebau nimic. Desigur, de Vries trebuia să fie convins că erau urmăriţi.
Trecură cîteva zile în care îl vizitară pe rînd, discutînd doar banalităţi. Bărbatul în negru nu mai apăru. Apoi părăsi spitalul sprijinit de colegul său, cu braţul drept încă în gips dar cu vînătăile şi arsurile aproape vindecate.
— De ce nu întrebi nimic? zise.
De Vries zîmbi uşor, făcîndu-i semn să urce în maşină.

— Te duc acasă. Ai liber pînă săptămîna viitoare.
— Haide, insistă Zig. Crezi că sîntem ascultaţi.
De Vries nu răspunse, prefăcîndu-se atent la circulaţie.
După cîteva minute de tăcere, Zig izbi în bord cu pumnul sănătos.
— La dracu', spune ceva! Nu te preface că nu s-a întîmplat nimic!
— Ba s-a întîmplat, şopti de Vries privind fix înainte. Ai murit. Ai murit acolo. Te-am văzut.
— M-au resuscitat…
— Nu, Zig. Am auzit explozia şi am alergat la faţa locului, am fost primul acolo în afară de paznicii şantierului. Te-am văzut. Aveai craniul aproape secţionat. Muriseşii. Nimeni nu te mai putea ajuta. Apoi m-au chemat la spital, fiindcă nu aveau pe cine altcineva chema. Nu aveai decît o fractură şi cîteva răni superficiale.
— Bun, oftă Zig lăsîndu-se pe spate în scaun. Extratereştrii m-au lipit la loc după ce au adunat toate bucăţile. Cum probabil au făcut şi în alte cazuri despre care cu siguranţă eşti foarte bine documentat. Sau poate nici nu sînt eu, ci o clonă pregătită să-mi ia locul în caz că păţesc ceva înainte de a-mi îndeplini misiunea. Sau sînt un robot?
De Vries strînse din buze şi nu răspunse.
— Ce ţi-a spus omul în negru?
Tăcerea continuă.
— Pare evident că nu voi merge la închisoare, aşa cum ar trebui pentru o asemenea faptă. Ai "aranjat" tu? Cu individul ăla? Cît te-a costat? De unde ai făcut rost de banii ăştia?
De Vries frînă brusc; luat prin surprindere, Zig aproape că se lovi cu capul de parbriz.
— Ştii ce mi-au spus? Ce a scris în ziare, ce au povestit reporterii, ce a spus primarul şi şeful de şantier cînd au fost întrebaţi? Şi poliţia a confirmat? Au spus că ai vrut să furi o maşină. Dar erai beat şi ai pierdut controlul volanului. Atîta tot.
Se întoarse spre el, sfredelindu-l cu privirea.
— Erai beat, Zig?
— Nu mă întrebi dacă am vrut să fur maşina?
— Ştiu ce ai vrut să faci. Şi "ei" ştiu. De asta trăieşti – nu-mi dau seama cum au făcut, însă trăieşti. Dar eşti discreditat. Dacă te lăsau acolo, mort, erai un erou.
Zig deschise portiera şi coborî din maşină. De Vries nu-l chemă înapoi. Probabil că nici nu s-ar fi întors. La urma urmelor, la ce se aştepta? Îi mituise pe poliţişti, pe doctor, poate şi pe cîţiva reporteri ca să muşamalizeze cazul, şi pentru ce? Oare chiar se aşteptase să-i spună "pentru că-mi eşti prieten, pentru că ai trecut printr-o criză pe care chiar eu am provocat-o şi vreau să te ajut"? El nici măcar nu voia să vadă, să înţeleagă că făcuse un gest firesc între doi prieteni. Pentru de Vries totul era o conspiraţie, o reţea de intrigi şi interese obscure ale unor enigmatici "ei".
Ajuns acasă se privi îndelung în oglindă. Nimeni nu i-ar mai fi spus acum "copil frumos". Slăbise, infirmierele îl bărbieriseră neglijent, faţa purta urmele loviturii. O cicatrice vineţie îi traversa partea dreaptă a frunţii, tîmpla, şi se pierdea în părul acum scurt. Zîmbi amar. Craniu aproape secţionat. Trebuie să fi arătat într-adevăr rău pentru ca cineva să creadă asta.
Zăcu în pat o zi întreagă. Apoi încă o zi. Din cînd în cînd, Leticia venea şi-i aducea de mîncare. Nu-l întreba nimic, nici nu-i povestea nimic în afară de banalităţile vieţii de zi cu zi. Se plictisi repede, şi începu să caute singur orice informaţie disponibilă despre incident. Erau puţine şi vagi, toate spuneau în mare acelaşi lucru: un fost copil al străzii

revenise la vechile obiceiuri şi încercase să fure o maşină. În cîteva locuri se presupunea că venise să fure altceva, sau că era înţeles cu paznicii.
După un timp îşi dădu seama că de fapt căuta el însuşi dovezi ale unei conspiraţii. Exact ceea ce îi reproşa prietenului său. Ceea ce îl împinsese să facă… ceea ce făcuse. Oare era manipulat sau pur şi simplu nebun?
Nu era nebun. Nici de Vries nu era.
Îl găsi în localul Leticiei, la o masă acoperită cu reviste şi articole printate.
— Hei. N-ar trebui să fie bere pe masa asta?
— N-ar trebui să fii în convalescenţă? replică de Vries acru.
Zig îşi aruncă privirea pe cîteva coperte. “Adevărul despre virusul Ebola”. “Oamenii nu au ajuns niciodată pe Lună”. “Extratereştrii sînt printre noi”. Ridică una dintre ele în faţa ochilor lui de Vries: “Cine conduce de fapt lumea?” scria, cu litere colorate strident.
— Majoritatea oamenilor nu dau doi bani pe cine conduce lumea, atîta vreme cît lor le merge bine. Entuziasmul lor e moderat, motivaţiile doar materiale sau sentimentale. Să-i ajutăm pe bolnavii de SIDA. Să luptăm împotriva terorismului. Să ne deghizăm în extratereştri la carnaval. Dar de fapt NU LE PASĂ. Evită contactul cu cei bolnavi, nu călătoresc în ţări considerate duşmane, iar existenţa unei civilizaţii la cîteva sute de ani lumină nu înseamnă absolut nimic pentru ei. Apoi vin oameni ca tine şi le spun: actele de terorism sînt înscenări. HIV a fost creat în laborator şi răspîndit intenţionat. Armata cutărei ţări utilizează tehnologie extraterestră. Ni se pun droguri în alimente. Copiilor li se spală creierul. ASTA îi sperie. ASTA îi face vulnerabili.
De Vries se foi la început iritat, apoi se linişti şi-l ascultă.
— De ce crezi că astfel de teorii se răspîndesc atît de repede? Dacă ar fi ceva cu adevărat secret, nici o astfel de “informaţie” nu ar transpira. Dar apar cu miile. Au din ce în ce mai mulţi susţinători. Deci, nu numai că nu e ceva periculos, e chiar ceva dorit. Ce anume îl atrage cel mai mult pe om? Ceva ce e interzis. Să dai de înţeles că ai şti un lucru secret echivalează cu a-i face cea mai mare publicitate acelui lucru.
— Deci eu sînt cel manipulat, eu sînt spionul.
— N-o lua aşa. Nu fac decît să confirm presupunerile tale.
— Dar o faci pe dos.
Zig ridică din umeri.
— Marketingul are multe feţe. Nu sîntem roboţi sau clone, ci pur şi simplu nişte consumatori îndobitociţi. Nu putem admite schimbări bruşte în concepţiile noastre, în modul de viaţă. Decît să vedem un lucru evident, alegem să vedem dovezi acolo unde nu există nimic. O să treci pe lîngă o navă extraterestră fără s-o vezi, preocupat să demonstrezi că imaginile cu astronauţi pe Lună sînt trucate.
Ieşind din local lăsă uşa deschisă, pentru ca aerul fierbinte de afară să înlocuiască măcar parţial aerul condiţionat, mediul controlat dinăuntru. Auzi cîteva proteste vehemente, cineva excesiv de supărat aruncă după el cu o doză goală de bere, dar el continuă să meargă fără să privească în urmă.
În faţa casei cu trandafiri de plastic de opri. Curtea era neîngrijită, la toate ferestrele erau perdele trase. Dar nu părea a fi o casă părăsită. Analiză florile din plastic. Seamănă cu noi, gîndi. Sau cu ceea ce credem uneori despre noi. Unii sînt nişte falsuri grosolane şi se cred flori. Iar alţii sînt trandafiri veritabili dar îşi caută cu încăpăţînare compoziţia chimică. Într-o zi o să-i spun tipului ăstuia să-i dea jos şi să pună iederă sau ce vrea el. O să-l ajut dacă are nevoie. Şi dacă tot fac asta, ar trebui să-i spun să nu mă mai urmărească.

Înainte de a se întoarce acasă, făcu un ocol şi petrecu cîteva ore pe acoperişul hotelului, privind cum dunele de nisip îşi schimbă culorile.
Apoi, la interval mic una de alta, răsăriră cele două Luni şi poleiră totul în argintiu: deşertul, şoseaua, cartierele, panourile solare, purificatoarele de apă, staţia de reciclare a aerului. Facem treabă bună, îşi spuse. Ne adaptăm. În curînd, poate peste numai cîteva zeci de ani, totul va fi aproape adevărat, iar noi vom putea vedea.